II Книга Самуїла 12

Натан докоряє Давидові 1-12; каяття Давида 13-23; народження Соломона 24-25; здобуття Рабби 26-31

1 Господь послав пророка Натана до Давида, і він прийшов до нього та сказав йому: “Було собі два чоловіки в однім місті, один багатий, а другий убогий.

2 В багатого була превелика сила овець і корів,

3 а в бідного не було нічого крім овечки, однісінької, маленької, що він її купив і годував, і вона росла в нього разом з його дітьми. З його хліба вона їла й з його чаші пила, спала на його лоні й була йому як дочка.

4 Якось прийшов хтось У гості до багатого чоловіка, та цей пожалував узяти зо своїх власних овець і корів, щоб зготувати подорожньому, який прибув до нього, і він забрав овечку в убогого чоловіка й зготував її чоловікові, що прийшов до нього.”

5 Тоді Давид скипів великим гнівом на того чоловіка й скрикнув до Натана: “Як жив Господь! Чоловік, що зробив те заслужив смерть.

6 А за овечку поверне вчетверо за те, що вчинив таке й не мав співчуття.”

7 Тоді Натан промовив до Давида: “Ти - той чоловік! Так говорить Господь Бог Ізраїля: Я тебе помазав царем над Ізраїлем, я тебе врятував з руки Саула,

8 дав тобі дім пана твого й жінок пана твого на твоє лоно, дав тобі дім Ізраїля та Юди, а якщо б цього було ще замало, додав би ще того й цього.

9 Чому ж ти так зневажив Господа і вчинив те, що є злом у його очах? Урію хеттита вбив мечем, жінку його взяв собі за жінку, його ж ти вбив мечем аммонійським.

10 І тому тепер меч навіки не відійде від дому твого за те, що ти мене зневажив і взяв жінку Урії хеттита, щоб була тобі за жінку.

11 Так говорить Господь: З твого ж власного дому нашлю лихо на тебе; візьму твоїх жінок з-перед твоїх очей і віддам їх ближньому твому, і він буде спати з ними перед обличчям цього сонця.

12 Ти потайки чинив це, а я зроблю це явним перед усім Ізраїлем, перед очима сонця.”

13 І сказав Давид до Натана. "Згрішив я проти Господа!” А Натан відповів Давидові: “Та Господь прощає тобі гріх твій: ти не вмреш.

14 Тільки ж за те, що ти таким учинком тяжко образив Господа, дитина, що в тебе народилась, напевно вмре.”

15 І Натан пішов додому. Господь же вразив дитину, що вродила Давидові жінка Урії, і вона тяжко захворіла.

16 Давид благав Бога заради хлопця, постив, ходив у волосяниці, вночі ж лежав на долівці.
17 Старші в палаці робили все, щоб підняти його з землі, та він не хотів і не їв нічого з ними.
18 Сьомого дня дитина вмерла, але слуги Давида боялися йому сказати, що дитина вмерла, бо думали: “Коли, була жива дитина, ми вмовляли його, та він не слухав; як же тепер йому сказати, що дитина вмерла? Як уболіватиме він від цього?”
19 Але Давид помітив, що слуги перешіптуються між собою, зрозумів, що дитина вмерла, й спитав слуг: “Чи дитина вмерла?” Вони відповіли: “Вмерла.”
20 Встав тоді Давид із землі, помився, намастився, перемінив на собі одіж, пішов до Господнього дому та й поклонився. Потім прийшов додому й велів дати собі страву, і їв.
21 Та його слуги спитали його: “Що має означати твоя поведінка? Коли дитя було живе, ти постив і плакав, коли ж дитя вмерло, ти встав і їв.”
22 Він відповів: “Поки дитина була ще жива, я постив і плакав, бо я думав: хто знає, може Господь змилосердиться надо мною й залишить дитину живою?
23 Та тепер же, коли воно вмерло, чому б мені постити? Хіба я можу ще його назад повернути? Я піду до нього, а воно вже не повернеться до мене.”
24 Тоді Давид розважив Ветсавію, свою жінку, пішов до неї і зліг з нею. Вона зачала й уродила сина, й він назвав його Соломон. Господь полюбив його
25 і послав пророка Натана, й цей дав йому ім'я Єдідея, згідно з Господнім словом.
26 Тим часом Йоав воював проти Рабби аммоніїв й здобув Водяне Місто.
27 І послав він посланців до Давида сказати йому: “Я воював проти Рабби й захопив Водяне Місто.
28 Збери, отже, останок військового люду, обложи місто й візьми його, бо як я його здобуду, воно назветься моїм ім'ям.”
29 Тоді Давид зібрав усе військо, двигнув на Раббу, воював проти неї й здобув її.
30 Він зняв з голови Мілкома вінець, який важив талант золота й мав у собі дорогий камінь; і покладено його на голову Давида. Вивіз також із міста здобичі превелику силу.
31 Людей же, що були в ньому, вивів і поставив їх до пил, залізних приладь та сокир залізних; заставив їх і цеглу виробляти. Так він чинив з усіма аммонійськими містами. Потім Давид повернувся зо своїм військом у Єрусалим.